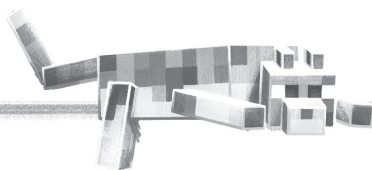


МОЖАНГ  
STUDIOS

**MINECRAFT**

**ПЪТУВАНЕТО**



МОЖАНГ  
STUDIOS

# МИНЕСРАФТ

## ПЪТУВАНЕТО

ДЖЕЙСЪН ФРАЙ

Превод от английски език  
Мариана Христова

ЕГМОНТ

## ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Minecraft: The Voyage*

Copyright © 2020 by Mojang AB and Mojang Synergies AB.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

*Превод* Мариана Христова

© Егмонт България, 2020

*Редактор* Надя Калъчева

*Коректор* Таня Симеонова

*Предпечат* Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2611-1

*Посвещавам тази книга на Сам Джоунс –  
писател, мислител и бъдещ разказвач от класа.  
След като промениш света, хлапе,  
ти ми дължиш едно посвещение*

## ГЛАВА ПЪРВА

### КЪЩАТА КРАЙ МОРЕТО

За Стакс Каменоделеца и тримата му верни другари

В една къща край морето живееше млад мъж.

След малко ще ви разкажа за него – всъщност той е героят на този разказ. Но първо трябва да разберете нещо за къщата, защото е важно и за самия разказ.

Къщата не беше дворец. Навярно не бихте я нарекли дори „господарска къща“. Но беше голяма и повечето от тези, които я виждаха, я смятаха за красива. Беше построена от диорит на черни и бели пръски, розов гранит и стъкло. Диоритът и гранитът бяха грижливо полирани, така че на първите слънчеви лъчи къщата грееше, сякаш озарена отвътре.

Тя беше изсечена в склона на един голям хълм, осяян с бели брези, затова приличаше на част от пейзажа, а не на изкуствено творение, забучено по средата му. А земята около къщата беше старателно оформена, за да бъде приятна за окоето.

Всеки, който се приближеше до къщата по море, слиза-

ше от логката си до самия край на широка зелена морава, обградена от двете страни с брези. Отдясно се издигаше нисък хълм, отрупан с цветя във всевъзможни багри: рози, божури, лалета, метличини и маргаритки. Отляво, до втори нисък хълм, имаше кошари за крави, прасета, пилета и овце, а зад тях по склона на хълма се простираха подгържани с много любов: жито, цвекло и моркови, както и широки квадрати с тикви и пъпешки. Пред новодошлия, високо над главата му, се извисяваше къщата. За да стигне до нея, човек трябваше да мине между белите брези – може би щеше да си помисли, че донякъде приличат на войници на парад, – да заобиколи прелестен фонтан, който ведро плискаше и бълбукеше напред зелената морава, и да се изкачи по широки стъпала от полиран диорит, преди да се озове пред входната врата.

Младият мъж, който живееше в къщата, се казваше Стакс Каменоделеца и беше третият поред потомък на рода Каменоделци, който я наричаше свой дом. Бабата на Стакс, първата Каменоделка, за която някой беше чувал някога, преди много години беше построила на хълма едно съвсем обикновено жилище – малко повече от пещера, изсечена измежду пръстта и скалата. Нейният син, бащата на Стакс, разшири къщата, засади дърветата и цветята и превърна дома на семейство Каменоделци във впечатляващо имение.

Сега бащата и бабата на Стакс бяха мъртви – погребани редом с другите му близки на почетно място в градината зад къщата. Стакс живееше сам или почти сам. С него живееха три котки: една черна със златисти очи, една на сиви ивици със зелени очи и една сиамка със сини очи. Наричаха се Вълген, Смаразд и Лапис, на някои от минера-

лите, които семейство Каменоделци беше вадило от земята години наред.

Стакс обичаше Въглен, Смарагд и Лапис и смяташе, че тяхната компания му стига, за да е щастлив. През последните години беше започнал да говори с тях, макар че те никога не отговаряха другояче освен с мятане на опашка, мъркане и от време на време с измякване. Гостите, които се отбиваха в имението на семейство Каменоделци, бяха свикнали да се натъкват на Стакс било тук, било там, докато садеше цветя или кастреше гървета, без да спира да бърби дружелюбно на някоя от котките – или на повече от една от тях, – а те обикновено спяха на припек.

Хората, които живееха близо до имението, смятаха това поведение за малко странно, но пък всичко у Стакс им се струваше малко странно. Най-възрастните сред съседите му си спомняха баба му като опитна миньорка, която никога не се страхуваше да влезе в някоя черна дупка в земята и да се върне натоварена с висококачествени минерали и невероятни съкровища. По-младите помнеха баща му като гързък, винаги усмихнат авантюрист, който обичаше да пътува по света и да среща нови хора. Бащата на Стакс обичаше разказите и умееше да разказва сладкодумно собствената си история, както и да убеждава хора, с които току-що се беше запознал, че ще бъдат по-щастливи, ако купят камъка, който семейство Каменоделци беше извадило от земята и насякло на полирани блокове.

Всички съседни, независимо от възрастта си, бяха единодушни, че Стакс не прилича нито на баба си, нито на баща си. Той ходеше в офиса на семейство Каменоделци на всеки няколко седмици, за да се грижи за семейния бизнес,

но доколкото знаеха хората, никога не беше прекосявал горите или равнините, нито пък беше изкарвал семейната лодка от навеса, за да поеме на път към някоя от земите, за които навремето баща му разказваше такива вълшебни истории. Всички бяха единодушни, че Стакс е чудесен миньор и каменоделец, усвоил занаята си от баща си и баба си, но той никога не беше проявил желание да открие нови мини и да види какво ли може да има вътре. Хората, които посещаваха Стакс в голямата къща край морето, казваха, че е много любезен, докато говорите за котки и цветя, но ако насочите темата към него или изобщо към нещо различно от тези двете, скоро погледът му става разсеян и започва да не го свърта на едно място и само след няколко минути си измисля претекст – при това винаги убедителен – и се прибира в къщата.

Добродушните съседи съжаляваха Стакс, който беше останал сирак още като тийнейджър, и питаха какво толкова лошо има да си домошар, който се интересува повече от котки и цветя, отколкото от мини, които – питайте всеки миньор – винаги са тъмни, често вонят и понякога са опасни. Но не толкова добродушните съседни казваха, че Стакс е извадил късмет, защото другите членове на семейството му са работили всеотдайно години наред и сега на него изобщо не му се налага да работи. И докато годините минаваха и с всяка една Стакс ставаше малко по-голям, не толкова добродушните съседни започнаха да стават повече от добродушните.

Слушай, няма откъде да знам на колко си години. Може да си на осем, на осемнадесет, на осемдесет и осем или дори на осемстотин осемдесет и осем. (Е, добре, едва ли си на осемстотин осемдесет и осем.) Но какъвто и да е от-



говорът, знаеш, че хората с лекота проявяват грубост за неща, за които не знаят много. Затова нека ти разкажа за един ден от живота на Стакс Каменоделец: денят, който с времето той започна да смята за последния нормален ден в живота си, защото това беше денят, преди всичко да започне да се обърква така ужасно. Може би, ако разбереш за този ден и за това, което се случи след него, ще можеш сам да си съставиш мнение.

## ГЛАВА 2

---

### ПОСЛЕДНИЯТ ОБИКНОВЕН ДЕН

---

- Закуска с котенцата \* Нежелан посетител
- \* Задължения в имението \* Работа за брадва
- \* Нещата се оправят, макар и за малко

Този конкретен ден започна със слънчева сутрин. Стакс се събуди късно в спалнята на горния етаж, която някога принадлежеше на баща му. В тази стая прозорците, които заемаха цяла една стена от пода до тавана, не пропускаха лъчите на сутрешното слънце заради високия хълм зад градината отзад. Стакс разтърка очи, за да се разсъни, и внимателно вдигна Въглен, която спеше на гърдите му, а после и Смарагд, който се беше проснал напреки върху коленете му. Нито едната, нито другата котка се събуди, когато той ги сложи внимателно върху омачканите чаршафи, макар че Смарагд се прозя шумно и изви гръбнак в дълга, доволна пухкава дъга. Стакс се огледа за Лалис и установи, че сиамката вече е будна, седнала в долния край на леглото му и е заета да се мие.

– Добро утро, котенца! – поздравя ги ведро Стакс.

Лалис измърка, а ухото на Въглен потрепна. Все още сънен, Стакс навлече халата си и се протегна, разрошвайки

допълнително с ръка вече разрошената си коса.

Спалнята на горния етаж беше свързана с долния чрез подвижна стълба. Една врата извеждаше към балкон с изглед към задната градина. Преди да я отвори, Стакс надникна през прозорците, за да се увери, че наблизо не се навърта нито някое зомби, нито някой паяк. Но не се притесняваше особено. От зазоряване беше минало доста време и всички опасни нощни създания със сигурност или бяха изгорели, или бяха потърсили убежище от слънцето. А имението на семейство Каменогелци беше цялото осеяно с фенери, разположени върху колони от диорит на стратегическо разстояние един от друг, за да попречат на всякакви зли същества да се доближат до къщата. Една сутрин Стакс *наистина* откри паяк, увиснал над балкона – от онези големите паяци с цял куп червени очи и тяло, покрито с черна четина. Това го уплаши и го разболя за почти цяла седмица. Кога се беше случило? „Миналото лято“ – помисли си Стакс, но не беше напълно сигурен, че не е било по-миналото.

Този път нямаше нито паяк, нито някакво друго чудовище, което да смуцава спокойствието на сутринта – само ярко слънце и топъл ветреца. Успокоен, Стакс остави вратата отворена, облегна се на балкона и се загледа към задната градина. Отдолу виждаше ръба на плувния басейн от диорит, построен от баща му – наполовина огрян от слънце и наполовина потънал в сянката, хвърляна от тавана от скала и пръст. Водата изглеждаше хладна и примамлива и Стакс реши, че едно потапяне в басейна ще е идеален начин да посрещне края на, както подозираше, горещия следобед, който го очакваше днес.

До басейна, в самия край на пищната зелена морава, се

виждаше гървен капак. Това беше входът към най-богатата мина на семейство Каменоделци, с нейната дълбока централна шахта. По-нататък, под най-старите брези, близо до един блестящо син водопад, се намираха гробовете на родителите, бабата и дядото на Стакс, обкръжени от цветя. Стакс погледна към хребета зад грузия край на задната градина и към колоната от диорит, която се издигаше над него, увенчана от ослепителен фенер. Тази колона бележеше края на имението; зад нея, на запад, се простираше залив с форма на полумесец, завършващ с плаж и гъсти зелени гори.

Ако тръгнеш по бреговата ивица, един ден ходене пеша щеше да го отведе, първо, покрай една от мините на семейство Каменоделци на остров, недалеч от сушата, а после и към малка къща, издълбана в планински склон и заобиколена от храсти и акациеви гървета: база, снабдена само с най-необходимото, която баща му беше издигнал като място за отглеждане на добитък и проучване на проходите и лавовите тунели под планината – вътре имаше само легло, пещ, ракла и работна маса. Стакс не беше ходил там от дете и се чудеше дали базата все още съществува. Разбира се, че съществуваше – защо нещо би се променило?

– Но няма причина да ходим чак там, нали, Лапис? – попита Стакс, пресегна се и погали сиамката, която го буташе с глава по пищялите. – Не и когато имаме толкова много работа тук. Като начало, да нахраним три гладни котенца!

Той се облече, слезе по стълбата и се озова в центъра на основния етаж на къщата. Пред него, отвъд голяма стена от стъклени блокове, се простираша моравата и

фонтанът. Двете редици брези водеха надолу към морето. Отляво се намираще стаята за трофеи на семейство Каменоделци, с нейния висок таван, а до нея – малка спалня с нисък таван, която гледаше към моравата. Заг Стакс бяха вратата към задната градина и едно помещение, което беше нещо средно между стая за провизии и работна стая. До едната стена бяха натрупани сандъци, а до другата – пещи, работни маси и тъкачни станове. Имаше и стълба, която водеше към стаята за омагьосване, към още една стая за провизии и към басейна. Отдясно на Стакс, зад купчина дивани и столове, се издигаше още една стена от стъкло, а в нея – врата, водеща към южната ливада. Стакс виждаше едва-едва покрива на навеса за лодки, съвсем близо до хълма и кошарата за овце.

Докато Стакс приготвяше закуската, Въглен, Смарагд и Лапис слязоха от спалнята и се умилкваха около краката му, мяукайки така, сякаш умираха от глад. Той им приготви риба, отрязва филия хляб за себе си, намаза я с мед и я изяде, докато оглеждаше първо източната моравица, после южната моравица, а накрая и градината зад къщата. Всичко изглеждаше както обикновено, тоест както вчера, предишната седмица и миналия месец.

Освен...

– Хмм, котенца, това не е редно – каза Стакс, остави полуизядената филия на масата в задния коридор, между поставените във витрини търнокоп и меч, и се качи обратно в спалнята. После излезе на балкона и се загледа навън, към хребета.

Целият хребет беше увенчан с брези, които растяха от терасираните склонове и понаяха голяма част от градината отзад в хладна сянка. Точно това искаше ня-

кога бащата на Стакс – харесваха му белите стволоче на брежите, както и тесните им, подобни на остриета тъмнозелени листа, а освен това посочи на сина си как бялата им кора е нашарена с черни венчета, наподобяващи диоритните стени на къщата. С тях задната градина и моравата приличаха на продължение на дома на семейство Каменоделци, отколкото на нещо отделно от него.

Сега обаче Стакс видя ясно това, което си помисли, че е зърнал на долния етаж. Сред брезовите листа на хребета имаше един различен оттенък на зелено, а под него – нещо, което приличаше на черно дърво.

– Боже, как не съм забелязал? – запита се на глас той, забравяйки, че Въглен, Смарагд и Лапис все още са на долния етаж и доволно гложат рибената си закуска. – Сред брежите е поникнал дъб и ни разваля гледката. Не можем да го допуснем, нали така? Какво щеше да каже татко?

За известно време Стакс остана на балкона – отначало оглеждаше дъба, а после внимателно огледа хребета и хълмовете след задната градина, в случай че някой груг натрапник беше успял да им наложи присъствието си, без той да забележи. Но всичко беше точно такова, каквото трябваше да бъде.

– Е, добре, значи само това – заключи Стакс. – Ще трябва да поправим списъка с днешните задачи.

Но не излезе да се заеме с дървото нито веднага, нито през следващите няколко часа. Вместо това броди по брега на имението, оглежда, без да бърза, айсбергите в далечината и перна няколко случайно узрасли стръка висока трева. Зачуди се дали цветята на ниския хълм няма да станат по-красиви, ако ги примеси с малко люляци за по-

вече цвят. Или може би нямаше да е зле изцяло да промени хълма и да го направи симетричен, с тераси за засаждане.

Стакс реши да не оформя по друг начин хълма – тази работа беше прекалено много за един ден, особено толкова горещ, – но си обеща, че след няколко седмици пак ще обмисли идеята. Провери кравите и кокошките, издоумляко и взе яйца за килера и завърши обиколката си, като прескочи оградата и застана сред стадото на семейство Каменоделци, в което имаше бели овце, но също и такива с червена, жълта, синя и оранжева вълна. Навярно беше оставил вратата на къщата отворена, защото, докато беше при овцете, котките дойдоха при него и започнаха да мъркат и мяучат, за да привлекат вниманието му.

– Мисля, че ни трябва пурпурна овца – заключи Стакс, загледан в червените и сините овце, които пасяха тревата в ъгъла на кошарата. – Не сте ли съгласни, котета? Все пак в едно именование трябва да има овца от всеки цвят.

Възглен избра този момент, за да измъкне, и Стакс поклади глава.

– Да боядисам някоя от белите овце в пурпурно? Ами, предполагам, че може. Но ще е по-редно да го направим по естествения начин, не мислиш ли? Така или иначе, не съм сигурен дали имаме пурпурна боя в склада.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се уверяваше, че е прав и нямат пурпурна боя. Знаеше, че може да намери рецепта за приготвянето ѝ в една от книгите на баща си в стаята за чародейства, долу до басейна. Това му напомни, че може да поплува – едно толкова приятно занимание в горещия следобед, в който слънцето вече се беше спуснало до средата на небосклона, но въздухът все още беше необичайно влажен и нищо не показваше, че ще

вали. А когато погледна към небето, Стакс се сети за гръба, израснал там, където не му беше мястото.

Той отново прескочи оградата и си помисли, че баба му не би одобрила това съкращаване на пътя, вместо връщането до портата. Този път се увери, че е затворил след себе си входната врата, макар че както обикновено, Лапис все още не бе решил дали иска да влезе.

В стаята за провизии беше приятно и хладно и Стакс се разколеба. Той избърса челото си.

– Утре този гръб ще е пораснал съвсем мъничко – обърна се той към Смарагд, който се беше свил върху пещта и изглеждаше готов отново да погремне. Котаракът на сиви ивици доволно затвори очи, прозина се и започна да ближе козинката между ноктите си.

– О, сигурно си прав! – въздъхна Стакс. – Тежката работа днес означава почивка утре. Хмм. Питам се къде ли съм го чувал. Това със сигурност не е нещо, което биха казали татко или баба. Тежката работа днес означава *още повече* тежка работа утре. Това звучи повече в техен стил, не си ли съгласен?

Пантите на сангъка с инструменти изскърцаха и той се отвори, разкривайки грижливо подреденото си съдържание: мечове и брадви, а до тях лопати и мотики. Имаше купища брони, колчани със стрели и върви за тетива. Ножици за стригане бяха поставени до компаси и дъски от екзотично дърво, донесени от бащата на Стакс при експедициите му.

Стакс избра една брадва с гуамантено острие, опита ръба ѝ и бързо отдръпна пръста си назад. Преметна брадвата през рамо, погали с обич Смарагд зад ухото и се отправя към задната врата. Помисли си дали да не свали



от стойката за оръжия в трофейната стая някой диамантен нагръдник или поне шлем, но веднага се отказа. От месеци не беше виждал крийпъри на хребета, денят и бездруго беше ужасно горещ, а брадвата със сигурност представляваше достатъчна защита срещу всяка неочаквана опасност.

– Макар че брадвата не е най-подходящото сечиво за тази работа, не си ли съгласна? – обърна се Стакс към Въглен, която подтичваше през моравата редом с него с високо вдигната опашка. – Само ако можеше да ме види баба! Направо щеше да откачи!

Той хвърли виновен поглед към сенчестото място в градината, на което се намираха гробовете на семейство Каменогелци, но няколко минути по-късно вече стоеше на върха на хребета и гледаше към слънцето, което се спускаше към хоризонта. Пред него се издигаше гръбът – младо дръвче, съвсем доскорошна фиданка, проправила си път през сянката на брезите и протегнала клони към слънцето.

– Боя се, че не ти е тук мястото – каза извинително Стакс, погали младия гръб и се огледа наоколо, за да се увери, че Въглен е избрала за дрямката си достатъчно отдалечено място.

Той замахна с брадвата и я заби в ствола на дъба. Плътният дълбок звук отекна над целия хълм и се блъсна в блестящите бяло-розови стени на къщата. Още няколко удара, и Стакс вече беше повалил дървото и можеше да се заеме с клоните и листата му. Най-накрая стъпи върху дънера, вече облян в пот и заобиколен от отсечени листа и трески.

– Свършихме чудесна работа! – обърна се той към Въг-

лен, чийто единствен отговор беше да се протегне още малко в търсене на слънцето. Стакс скочи от гънера на гърба, отсече го и започна да събира парчетата, които беше насякъл, и да си подсвирква бодро, докато разчистваше. Скоро мястото, на което донреди малко се издигаше гърбът, беше идеално чисто. Може би се дължеше само на въображението му, но Стакс си помисли, че вече вижда как голото място в пръстта обрасва със зелена трева.

Сега слънцето се спускаше над далечните хълмове на запад и светлината му обагреше гладката повърхност на морето с розови и оранжеви петна. По задната градина бяха пропъзали сенки, устремени към светлините на къщата.

– Предполагам, че вместо следобедно плуване, ще направя вечерно – каза Стакс и прибра брадвата си в канията.

Преди да се потопи в басейна, той нахрани котките, добави гърба към запасите от гърва на къщата и остави гуамантената брадва на мястото ѝ в стаята с провизи. Помисли си дали да не вземе някой от мечовете на баща си до басейна, но се отказа: градината зад къщата беше добре осветена и ако възникнеше неприятност – което и бездруго беше малко вероятно, – вратата към стаята за омагьосване беше съвсем близо.

И така, Стакс се изтегна лениво до басейна, подпрял лакти на излъскания диорит, докато котките лудуваха в градината, а звездите блещукаха примамливо над главата му. И точно както очакваше, не му се случи никаква неприятност.

Това беше последната нощ, за която можеше да направи подобно изявление.

---

## ЗА АВТОРА

---

Джейсън Фрай е авторът на „Междувъзвездни войни: Последният гжедай“ и е написал самостоятелно или в сътрудничество с други автори повече от четиридесет книги, разкази и други творби, действието в които се развива в онази безкрайно далечна галактика. Книгите му включват тетрилогията „Слуги на империята“ и младежката научнофантастична поредица „Пиратите от Юпитер“. Живее в Бруклин заедно със съпругата си и сина си, както и с огромна купчина от книги, филми и вещи, свързани с „Междувъзвездни войни“.

Jasonfry.net

Twitter: @jasonfry